

ΦΡΑΝΣΕΣΚ ΜΙΡΑΛΛΙΕΣ

ΜαζάΛ

το αρχέγονο μυστικό της τύχης

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΘΕΟΔΩΡΑ ΔΑΡΒΙΡΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Λογοτεχνικά δοκίμια
Βιβλιοθήκη σοφίας για τη ζωή / Ευ ζην
Φρανσέσκ Μιράλλες, *Μαζάλ. Το αρχέγονο μυστικό της τύχης*
Francesc Miralles, *Mazal. El secreto ancestral de la fortuna*
Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη
Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου
Διόρθωση, Επιμέλεια: Αχιλλέας Χρηστίδης
Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης
Το έργο του εξωφύλλου αποτελεί ευγενική παραχώρηση
της Δάφνης Αγγελίδου, 2025.
Copyright © Francesc Miralles, 2023
Translation rights arranged by Sandra Bruna Agencia Literaria, SL
All rights reserved
Copyright © για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2023
Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα
από τις εκδόσεις Urano, Μαδρίτη, 2023
Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,
Σεπτέμβριος 2025
KET Z302 ΚΕΠ 434/25
ISBN 978-618-07-0946-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΟΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Σημείωμα του συγγραφέα

Όταν διαθέτω λίγο χρόνο ανάμεσα στις επαγγελματικές μου δραστηριότητες ως συγγραφέα και δημοσιογράφου που δίνει ομιλίες για ζητήματα αυτοβελτίωσης, οργανώνω εργαστήρια δημιουργικής γραφής. Μία από τις ερωτήσεις που μου κάνουν συχνά, κυρίως οι νέοι, αφορά το θέμα με το οποίο θα έπρεπε να ασχοληθούν.

Ο ανθρώπινος νους έχει αμέτρητες δυνατότητες, τόσες όσοι και οι γαλαξίες του σύμπαντος, καθεμία με τον δικό της ήλιο, που έλκει ολόγυρά του διάφορους πλανήτες και φεγγάρια. Με αφετηρία μια ιδέα μπορούμε να δημιουργήσουμε ένα στερέωμα γεμάτο φως ή μια μαύρη τρύπα που δεν οδηγεί πουθενά. Επομένως, ποια είναι η κατάλληλη επιλογή; Από πού να ξεκινήσουμε;

Πάντα η πρώτη μου συμβουλή είναι η εξής: Γράψε γι' αυτό που γνωρίζεις. Κι αν επέμενες, θα

συμπλήρωνα: Γράψε γι' αυτό που νομίζεις ότι γνωρίζεις καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο.

Εννοείται ότι μπορούμε να κάνουμε και το αντίθετο, ωστόσο θα σπαταλήσουμε άσκοπα ενέργεια που μπορούμε να αφιερώσουμε σε κάτι άλλο. Θυμάμαι κάποτε που ένα νεαρό ζευγάρι συγγραφέων από τη Μαδρίτη μού παρουσίασε το θέμα του βιβλίου τους: μια αισθηματική ιστορία που θα λάμβανε χώρα σε ένα ντάινερ των Ηνωμένων Πολιτειών. Η πρώτη μου ερώτηση ήταν: «Έχετε ζήσει στις Ηνωμένες Πολιτείες;».

«Όχι...» παραδέχτηκαν. «Δεν έχουμε πάει ακόμα».

«Τότε, γιατί δεν τοποθετείτε την αισθηματική ιστορία σας σε μια καφετέρια της Γκραν Βία στη Μαδρίτη; Θα εξοικονομήσετε χρόνο για την έρευνα και θα συμπεριλάβετε περισσότερες ακριβείς πληροφορίες».

Αυτή η μικρή ιστορία με βοηθά να εξηγήσω γιατί αποφάσισα να γράψω το συγκεκριμένο βιβλίο, που ασχολείται με τα μυστικά ανθρώπων ικανών να επιτύχουν τους στόχους τους, ενώ άλλοι καταστρέφουν τις ευκαιρίες τους και η αξία τους πάει χαμένη.

Μπορώ να μιλήσω γι' αυτό με σιγουριά, γιατί έχω βιώσει και τις δύο καταστάσεις.

Στα νιάτα μου, και στα πρώτα χρόνια της σταδιοδρομίας μου στον κόσμο των εκδόσεων, η ζωή μου ήταν αξιοθρήνητη. Εκτός του ότι εργαζόμουν από το πρωί ως το βράδυ, ήμουν μονίμως χρεωμένος και ένιωθα θλιμμένος και απομονωμένος, πα-

ρεξηγημένος από όλους, όπως ο πρωταγωνιστής αυτής της περιπέτειας. Είχα απανωτές ερωτικές αποτυχίες, πέρασα κάμποσες φορές κατάθλιψη, και έφτασα στο σημείο να ζητώ χρήματα από τους φίλους μου για να επιδιώσω.

Εκείνη την εποχή θεωρούσα τον εαυτό μου έναν απαισιόδοξο ονειροπόλο. Με άλλα λόγια, είχα πολλά όνειρα, αλλά θαρρείς και ήταν αδύνατον να τα εκπληρώσω.

Όσπου συνειδητοποίησα ότι μπορούσα να ζήσω, να σκεφτώ και να δράσω με άλλο τρόπο. Τότε κάτι έκανε κλικ μέσα μου και βρέθηκα κάτω από εντελώς διαφορετικές συνθήκες. Ξαφνικά, ό,τι μέχρι τότε μου φαινόταν εξαιρετικά δύσκολο αποδεικνυόταν εκπληκτικά εύκολο.

Τα καλά αποτελέσματα έφταναν από παντού, τόσο που από απαισιόδοξος ονειροπόλος μετατράπηκα σε αισιόδοξο ονειροπόλο. Ενώ στο παρελθόν περίμενα τέσσερα χρόνια να εξασφαλίσω εκδότη για ένα βιβλίο, τα έργα μου πλέον μεταφράζονταν σε δεκάδες γλώσσες και εκδίδονταν στις πέντε ηπείρους. Είχα περισσότερους φίλους από όσους μπορούσα να διαχειριστώ και σταθερή αισθηματική ζωή.

Τι είχε συμβεί; Πώς είχε γίνει το κλικ;

Ενώ έκανα την προεργασία για το συγκεκριμένο βιβλίο συνειδητοποίησα ότι δεν υπάρχει μία και μοναδική εξήγηση για τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η συγκεκριμένη αλχημεία, αλλά πολλές και διάφορες, που λειτουργούν συνδυαστικά. Θα σας τις παρουσιάσω μία μία σε αυτό το βιβλίο.

Κάποιες τις εμπνεύστηκα από αναγνώσματα που αποδείχτηκαν θεόστολτα, άλλες από δασκάλους κάθε λογής, ή και από ανακαλύψεις που μας επιφυλάσσει η ίδια η ζωή. Ο συνδυασμός αυτός των μαθημάτων με ενθάρρυνε να πραγματοποιήσω μια σειρά αλλαγών που διαμόρφωσαν τη νέα μου προσωπική προοπτική.

Ενώ σκεφτόμουν πώς θα μπορούσα να εξηγήσω όλα αυτά με οργανωμένο τρόπο, μια τυχαία συνάντηση – αν υπάρχει κάτι τέτοιο – με μια γυναίκα που μελετούσε την εβραϊκή σοφία μού έδωσε την απάντηση. Μου μίλησε για την κρυφή έννοια της λέξης που χρησιμοποίησα για τον τίτλο του συγκεκριμένου βιβλίου, και συνειδητοποίησα ότι τα βασικά στοιχεία τα οποία θα αναλύσω σχετίζονται με τρεις συντεταγμένες και εξηγούν τον λόγο που ο λαός αυτός έχει προσδεύσει ιστορικά σε κάθε περιβάλλον, ακόμα και στην έρημο.

Συνεπώς, η αποστολή μου θα ήταν να μεταφέρω αυτό το αρχέγονο μυστικό στην καθημερινή ζωή, με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορέσει να το εφαρμόσει οποιοσδήποτε το επιθυμεί.

Άρχισα να εργάζομαι προς τη συγκεκριμένη κατεύθυνση μιλώντας με καθβάλιστές, φιλόλογους και άλλους μελετητές της εβραϊκής παράδοσης. Ορισμένοι εμφανίζονται και στην αφήγησή μου ως φανταστικοί χαρακτήρες. Όπως και ο πρωταγωνιστής μου, μετακόμισα από το Μπρούκλιν στην καρδιά του Καζίμιερς, της εβραϊκής συνοικίας της Κρακοβίας.

Κατέλυσα στο ξενοδοχείο Rubinstein, επισκέφθηκα τις τρεις συναγωγές, αλλά και σκοτεινές βιβλιοθήκες γεμάτες θησαυρούς, εστιατόρια με παραδοσιακή εβραϊκή κουζίνα και αμέτρητες αντίκες στους τοίχους, το παλιό νεκροταφείο Ρεμάχ...

Όπως λέει και ο Κωνσταντίνος Καβάφης στην «Ιθάκη» του, πήγα σ' εκείνη τη γωνιά της Ευρώπης για να μάθω απ' τους σπουδασμένους, ώστε να μου αποκαλυφθεί, ίσως, το αρχέγονο μυστικό της τύχης.

Τα περισσότερα μέρη και οι περισσότεροι άνθρωποι που θα συναντήσετε σε αυτό το βιβλίο υπάρχουν στ' αλήθεια, όπως και οι διδασκαλίες που θα σας παρουσιάσω. Είμαι σίγουρος ότι θα συμβάλουν ώστε να αλλάξει αυτό που μερικές φορές αποκαλούμε πεπρωμένο, αλλά στην πραγματικότητα υπακούει σε προσωπικές επιλογές, πολλές από τις οποίες είναι ασυναίσθητες.

Το δίχως άλλο, μας περιμένει μια συναρπαστική περιπέτεια!

Σας ευχαριστώ που θα με συνοδεύσετε!

Φ. Μ.

«Και πότε σκέφτεσαι να πραγματοποιήσεις
το όνειρό σου;»
ρώτησε ο δάσκαλος τον μαθητή.
«Όταν μου δοθεί η ευκαιρία»
απάντησε εκείνος.
«Η ευκαιρία δεν έρχεται ποτέ»
είπε ο δάσκαλος.
«Η ευκαιρία είναι πάντα στη διάθεσή σου».

ANTONY NTE ΜΕΛΛΟ

ΓΟΥΙΛΛΙΑΜΣΜΠΕΡΓΚ

(Μπρούκλυν)

1

Το γραφείο του μέντιουμ

Ο Σολ είχε βρει καταφύγιο κάτω από την τέντα ενός παλιού δισκοπωλείου και ένιωθε πως η νεροποντή που χάζευε συμβόλιζε τη ζωή του. Το παγωμένο παραπέτασμα που σφυροκοπούσε το πλακόστρωτο του Γουίλλιαμσμπεργκ φάνταζε σαν το σύνολο των ατυχιών και των απογοητεύσεων που τον ταλάνιζαν από τότε που θυμόταν τον εαυτό του.

Όταν εγκατέλειψε το πανεπιστήμιο και άφησε τη γενέτειρά του Καλιφόρνια για να εγκατασταθεί σ' εκείνη τη συνοικία του Μπρούκλιν, ονειρευόταν κάθε λογής επιτυχίες. Όπως τραγουδούσε και ο Φρανκ Σινάτρα, «Αν μπορείς να τα καταφέρεις εδώ, θα τα καταφέρεις παντού». Εντούτοις, πολλά χρόνια αργότερα η μοναδική του επιτυχία ήταν να επιβιώνει. Όλα τα άλλα πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο.

Ένα μικρό ενδεικτικό παράδειγμα της κατάστασής του; Εκείνη τη Δευτέρα το απόγευμα δεν είχε καν ομπρέλα. Γι' αυτό περίμενε να περάσει η καταιγίδα. Μια ταμπέλα νέον αναβόσβηνε στην άλλη πλευρά του δρόμου, αλλά η βροχή τον εμπόδιζε να διαβάσει τι έγραφε. Είχε περάσει μπροστά από το συγκεκριμένο κατάστημα άπειρες φορές, αλλά ποτέ δεν είχε μπει στον κόπο να τη διαβάσει. Ήταν χαρακτηριστικό του να μην εστιάζει παρά μόνο αν επρόκειτο για κάτι κραυγαλέο.

Το φανάρι έγινε πράσινο, αλλά ο Σολ δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Μετά έγινε πάλι κόκκινο. Και ξανά πράσινο. Τρέμοντας από το κρύο, χάζευε τα αυτοκίνητα που διέσχιζαν εκείνη τη λεωφόρο της εβραϊκής συνοικίας του Μπρούκλιν. Κατά τα φαινόμενα οι κάτοικοι ήταν πλούσιοι: είδε μια δυο πανάκριβες Mercedes, ένα Tesla X, ακόμα και μια μακριά λιμουζίνα με φιμέ τζάμια.

Ποιος ξιπασμένος τύπος να ήταν άραγε μέσα, κυκλοφορώντας άνετα και ζεστά, ενώ εκείνος ξεπάγιαζε κάτω από την τέντα;

Ο Σολ αναρωτήθηκε για ποιο λόγο τού πήγαιναν όλα στραβά, αφού δεν έκανε κακό σε κανέναν. Τουλάχιστον όχι συνειδητά.

Η βροχή έκοψε κάπως και του επέτρεψε να διαβάσει την ταμπέλα νέον:

MENTIOYM ZOLTAN

μάθε το πεπρωμένο σου

Δεν ξαφνιάστηκε ιδιαίτερα όταν είδε περί τίνος επρόκειτο — υπήρχαν δεκάδες παρόμοια γραφεία στη Νέα Υόρκη. Αυτό που τον άφησε με το στόμα ανοιχτό ήταν η γυναίκα που βγήκε εκείνη ακριβώς τη στιγμή από την πόρτα του.

Τη γνώριζε.

Του φάνηκε πολύ πιο γοητευτική από τότε που την είχε γνωρίσει, όταν είχε πρωτοεγκατασταθεί στο Γουίλλιαμσπεργκ. Ήταν συνάδελφοι σε μια μικρή διαφημιστική εταιρεία όπου ο Σολ είχε εργαστεί μόλις εννέα μήνες. Ο διευθυντής τού είχε εξηγήσει ότι ήταν αναγκασμένοι να μειώσουν το προσωπικό, με τη δικαιολογία πως δεν είχαν αρκετή δουλειά.

Και, όπως πάντα, ο κλήρος έλαχε σ' εκείνον.

Με τη Σάρα, που παρά το νεαρό της ηλικίας της ήταν ήδη καλλιτεχνική διευθύντρια, δεν είχαν ανταλλάξει παρά μόνο λίγα λόγια δίπλα στην καφετιέρα, αλλά δεν την είχε ξεχάσει. Του άρεσε ο τρόπος που τον άκουγε προσεκτικά, κοιτάζοντάς τον με ένα γλυκό βλέμμα χωρίς να κρίνει. Το πολύ πολύ να του έκανε ακριβείς ερωτήσεις σχετικά με αυτά που της έλεγε. Διέθετε έμφυτη κομψότητα και ασυνήθιστη φιλικότητα, κι αυτό, σε συνδυασμό με την ευφυΐα της, την έκανε απλησίαστη. Παρ' όλα αυτά, είχε απολαύσει τις κουβέντες τους.

Η νοσταλγία εκείνης της εποχής, τότε που το μέλλον φάνταζε πολλά υποσχόμενο, τον οδήγησε στην απόφαση να περάσει τον δρόμο όταν θα άναβε το πράσινο για να πάει να της μιλήσει.

Το γραφείο του μέντιουμ δεν είχε τέντα, με αποτέλεσμα να βραχεί καθώς πλησίαζε την έκπληκτη Σάρα, με το κίτρινο αδιάβροχό της, κάτω από τη νεροποντή.

«Εσύ δεν είσαι...» Ο Σολ δεν πίστευε πως θα θυμόταν το όνομά του, αλλά έκανε λάθος. «Ο Σολ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι! Βέβαια έχω πιο πολλά χρόνια στην πλάτη μου και πιο λίγα μαλλιά, αλλά, ναι, εγώ είμαι».

Θαρρείς και το πελώριο σύννεφο που τον κυνηγούσε πάντα και παντού είχε αποφασίσει να τον λυπηθεί, εκείνη ακριβώς τη στιγμή σταμάτησε να βρέχει. Η Σάρα χαμογέλασε. Ο Σολ σκέφτηκε πως περίμενε να συνεχίσει, κι έτσι ξεστόμισε το πρώτο πράγμα που του ήρθε στο μυαλό: «Θυμάμαι ότι ήσουν πανέξυπνο κορίτσι». Και, κοιτάζοντας τη φωτεινή ταμπέλα του μέντιουμ, πρόσθεσε: «Πώς γίνεται να πιστεύεις σε αυτό τον απατεώνα;».

«Ο Ζόλταν είναι ο πατέρας μου».

Μόλις αντίκρισε τα αναψοκοκκινισμένα μάγουλα της νεαρής γυναίκας ο Σολ κατάλαβε πως, για πολλοστή φορά, είχε κάνει τεράστια γκάφα. Όταν πρόσεξε την αναστάτωσή του, η Σάρα συνήλθε και διευκρίνισε: «Ο πατέρας μου πάντα έλεγε ότι κληρονόμησε το χάρισμα της γιαγιάς μου, που ήταν μάντισσα. Έτσι, μόλις πήρε σύνταξη, εκπλήρωσε το όνειρό του να ανοίξει γραφείο. Σήμερα έχει τα γενέθλιά του και ήρθα να του δώσω ένα φιλί».

«Άνοιξε, γη, να με καταπιείς» σκέφτηκε ο Σολ,

θαυμάζοντας για άλλη μια φορά τη διακριτικότητα της Σάρα. Αρετή που δε διέθετε ο ίδιος.

«Σου ζητώ συγγνώμη γι' αυτό που είπα προηγουμένως. Δεν έχω δικαίωμα να κρίνω. Να σε καλέσω για έναν καφέ; Πάει καιρός που...»

«Θα μου άρεσε, αλλά πρέπει να πηγαίνω». Τα καστανοπράσινα μάτια της σάρωσαν τον ουρανό. «Άλλωστε θα ξαναπιάσει βροχή. Γύρνα σπίτι πριν αρπάξεις καμιά πνευμονία».

Και με αυτά τα λόγια τον αποχαιρέτησε κουνώντας το χέρι.

Κι εσύ θα το αποκαλέσεις πεπρωμένο

Ο Σολ ένιωσε πως μια παλιά, γλυκιά πληγή ξανάνοιγε μέσα του. Ενώ στεκόταν ασάλευτος μπροστά στη φωτεινή πινακίδα, μια εσωτερική παρόρμηση τον ώθησε να μπει μέσα. Ίσως να ήταν ο τρόπος του να ζητήσει συγγνώμη που είχε προσβάλει άθελά του το μέντιουμ Ζόλταν, αν και ήταν πολύ πιο πιθανό πως το κίνητρο ήταν η περιέργειά του να γνωρίσει τον πατέρα της γυναίκας των ονείρων του.

Μια κόκκινη κουρτίνα πίσω από το τζάμι εμπόδιζε τη θέα προς το εσωτερικό του γραφείου. Αφού αναζήτησε ένα ανύπαρκτο κουδούνι, ο Σολ έσπρωξε την πόρτα διστακτικά. Όταν έκλεισε πίσω του, διαπίστωσε ότι το μέντιουμ απουσίαζε.

Να είχε εξαϋλωθεί; Ίσως να ήταν μία από τις δυνάμεις του, σκέφτηκε ειρωνικά ενώ καθόταν σε μία πολυθρόνα με βαθουλωμένο κάθισμα. Ανάμεσα

στον Σολ και στην καρέκλα του μέντιουμ, που έμοιαζε με θρόνο, υπήρχε ένα τραπέζι με ένα σωρό φυλαχτά και μπιμπελό: μια φιγούρα του Γκανέσα, τρεις Βούδες σε διαφορετική θέση, ένα χέρι της Φάτιμα, διάφορες πέτρες χαλαζία...

Ένας άντρας μυώδης, παρότι κόντευε τα εβδομήντα, βγήκε από ένα δωμάτιο που πρέπει να ήταν η τουαλέτα. Όταν κάθισε μπροστά του, ο Σολ είδε πως είχε τα ίδια μάτια με την κόρη του, αν και η έκφρασή του ήταν πιο αυστηρή.

Τρομαγμένος κάπως, έστρεψε το βλέμμα προς το χάος από κάθε λογής πνευματικά αντικείμενα διαφορετικής προέλευσης.

«Δώρα των πελατών μου» εξήγησε ο Ζόλταν αντιλαμβανόμενος το ενδιαφέρον του. «Έχω πάθος με τη δουλειά μου, δεν την κάνω για τα χρήματα. Γι' αυτό και δεν έχω προκαθορισμένη τιμή. Δέχομαι με χαρά όσα θέλει να δώσει ο καθένας».

Ο Σολ συνειδητοποίησε ότι δεν είχε δεκάρα επάνω του, πόσο μάλλον κάποιο από τα μαραφέτια που δέσποζαν στο τραπέζι του Ζόλταν. Όπως συνήθιζε να κάνει όταν ένιωθε παγιδευμένος, επέλεξε να αστείευτεί.

«Τότε, ίσως δε θα έπρεπε να χάσετε χρόνο μαζί μου. Φοβάμαι πως το μόνο που θα μπορούσα να κάνω είναι να σας ευχηθώ για τα γενέθλιά σας. Μήπως είμαι κι εγώ λιγάκι μέντιουμ;»

Τα χείλη του Ζόλταν ζάρωσαν, σημάδι ότι το αστείο τού είχε φανεί κακόγουστο. Ο Σολ έσπευσε να επανορθώσει.

«Συνάντησα την κόρη σας πριν από λίγο και μου το είπε. Αν και ζούμε στην ίδια συνοικία, είχα χρόνια να τη δω».

«Δε μου κάνει εντύπωση! Δεν έχετε τίποτα κοινό».

Η τελευταία φράση έπεσε σαν τσεκούρι στην καρδιά του Σολ. Τόσο πολύ φαινόταν ότι ήταν loser;

Σαν να είχε μετανιώσει που είχε φερθεί με τόση σκληρότητα, το μέντιουμ πρόσθεσε: «Όπως και να 'χει, πάει καιρός που η Σάρα δε ζει πια στη γειτονιά. Από τότε που έπιασε δουλειά σε μια πολυεθνική και εγκαταστάθηκε στο Μανχάτταν, πιο κοντά στο γραφείο της». Σταύρωσε τα χέρια πάνω στο τραπέζι πριν απευθυνθεί στον Σολ. «Λοιπόν, πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

Αρχικά ο Σολ δεν ήξερε τι να πει. Είχε μπει στο γραφείο από παρόρμηση, αλλά το σίγουρο ήταν πως ήθελε πολλά να μάθει, αν και αμφέβαλλε ότι ο Ζόλταν μπορούσε να απαντήσει στα ερωτήματά του. Παρ' όλα αυτά, αφού είχε πάει που είχε πάει, αποφάσισε να μιλήσει.

«Η ζωή μου είναι διαλυμένη από κάθε άποψη. Ύστερα από δύο χρόνια σπουδών στη Σχολή Καλών Τεχνών του Σαν Ντιέγκο ήρθα στην Ανατολική Ακτή με σκοπό να κατακτήσω τον κόσμο. Μόνο που έχει κατακτήσει ο κόσμος εμένα. Θα έλεγα πως έχω ταλέντο στο σχέδιο, αλλά δεν κατάφερα ποτέ να μείνω πάνω από έναν χρόνο σε μια δουλειά. Νιώθω πως δε με εκτιμούν ούτε με καταλαβαίνουν. Φυσικά, μπορεί να ισχύουν και τα δύο. Στο μεταξύ

η εύρεση εργασίας γίνεται όλο και πιο δύσκολη και ο μισθός όλο και πιο μικρός. Αν συνεχίσω έτσι, θα καταλήξω άστεγος κάτω από τη γέφυρα του Μπρούκλυν».

«Γιατί δεν επιστρέφεις στην Καλιφόρνια;» τον ρώτησε ο Ζόλταν με συμπονετικό βλέμμα. «Εκεί θα βρεις άλλες ευκαιρίες. Στο μεταξύ μπορείς να μείνεις στο πατρικό σου, αν υπάρχει ακόμα».

Ο Σολ ένωσε έναν κόμπο στο στομάχι. Πράγματι, οι γονείς του ζούσαν ακόμα στην Καλιφόρνια, αλλά δεν είχε καμία διάθεση να εξηγήσει στον εξυπνάκια που είχε απέναντί του ότι είχε χρόνια να τους μιλήσει. Έτσι, είπε μόνο: «Δεν μπορώ να επιστρέψω. Θα είναι σαν να αναγνωρίζω ότι απέτυχα».

Ακολούθησε μια διόλου άβολη σιωπή ανάμεσά τους. Ο Σολ σάρωσε για άλλη μία φορά με το βλέμμα εκείνο το μικρό μουσείο θεοτήτων ενώ αναρωτιόταν αν μπορούσε να βάλει στο τραπέζι και τη συναισθηματική του ζωή. Είχε κάνει πολλές σχέσεις και όλες είχαν άδοξο τέλος. Δεν ήξερε αν το πρόβλημα ήταν το κριτήριό του στην επιλογή των συντρόφων του ή αν απλώς ήταν άτυχος. Στον έρωτα και γενικά.

Πριν επανέλθει στη συζήτηση, είδε ξανά μπροστά του τη Σάρα με το κίτρινο αδιάβροχό της. Στη φαντασία του ένωθε πως ήταν το είδος του ατόμου που θα μπορούσε να τον κάνει ευτυχισμένο, πάρα πολύ ευτυχισμένο, αλλά εκείνη αποκλείεται να ένωθε το ίδιο.

Δεν υπήρχε περίπτωση να αποκαλύψει κάτι τέτοιο στον Ζόλταν, οπότε επέλεξε να πει: «Εσείς είστε το μέντιουμ. Ίσως θα μπορούσατε να μου δώσετε μια ιδέα σχετικά με το τι με περιμένει. Θα βελτιωθεί η κατάστασή μου; Είναι λες και με ακολουθεί παντού ένα τεράστιο μαύρο σύννεφο. Τι να κάνω για να το ξεφορτωθώ;».

«Να κάνεις το ασυνείδητο συνειδητό» αποφάνθηκε ο Ζόλταν πολύ σοβαρά.

«Τι εννοείτε;»

«Δεν το λέω εγώ, αλλά ο Καρλ Γκούσταβ Γιουνγκ. “Μέχρι να κάνεις το ασυνείδητο συνειδητό, αυτό θα κατευθύνει τη ζωή σου κι εσύ θα το αποκαλείς πεπρωμένο”».

Δεν ήξερε τι να του απαντήσει, και ένωσε ανακούφιση όταν ο Ζόλταν σηκώθηκε βάζοντας τέρμα στη συνεδρία τους. Αντιλήφθηκε την ενσυναίσθηση της κόρης του σ' εκείνο τον ώριμο μυώδη άντρα όταν, αντί αποχαιρετισμού, του έδωσε μια ομπρέλα και του είπε: «Πάρε αυτό, αλλιώς θα βραχείς».

«Ευχαριστώ» ψέλλισε ο Σολ αμήχανα. «Θα σας την επιστρέψω σε μερικές μέρες. Αφού είστε μέντιουμ, σίγουρα ξέρετε ότι θα ξαναβρέξει».